

Beat City

Indholdsfortegnelse

Introduktion: The Beat goes on.....	4
Form.....	6
Rollerne.....	9
Hvordan man kører Beat City- en vejledning.....	9
Modtagelse af spillerne og opvarmning.....	10
Spørgsmålet om debriefing.....	11
Appendix I: The beat generation.....	11
Appendix II: Scenekort.....	13
Appendix III: Inspirationskort.....	14
Appendix IV: Spilpersoner.....	15

"Sal, we gotta go and never stop going till we get there."

"Where we going, man?"

"I don't know but we gotta go."

-On the Road, Jack Kerouac

Rock'n'roll er at smide uret af helvede til og køre tværs over USA.

-Adam Bendislev

Tusind tak til

- x Tobias Wrigsted & Per Wetterstrand for (ved hjælp af Wintercoat-øl) at hjælpe mig til at definere hvad jeg ville og hjælpe mig med formen på Fastaval 2007.
- x Peter Fallesen for pitch og fordi jeg elsker at hade dig.
- x Tobias Demediuk Bindslet for kyndig vejledning og feedback.
- x Rasmus Sylvester Forsberg Outzen, for at have taget det oprindelige forsidebillede og givet mig lov til at bruge det.
- x Frederik Berg Østergård for Lady og Otto.
- x Og sidst, men så absolut ikke mindst: Adam Bindslev for at have introduceret mig til Kerouac & Co og for det bedste indlæg på RPGFORUM nogensinde.

Dette værk er dedikeret til samtlige misfits og underdogs i verden. Hold fanen højt og fuck hvad alle andre måtte tænke om jer. Jeg elsker jer for det. Held og lykke, før eller siden skal I nok finde Beat City. En dag gør jeg det måske tilmed selv.

Beat City er skrevet af Thais Laursen Munk i NeoOffice til Fastaval 2008 og frigivet under en Creative Commons Licence (se <http://www.creativecommons.dk/> for yderlige uddybning). Hvis der er eventuelle kommentarer, spørgsmål, etc kan jeg kontaktes på tlf. 61 28 42 47 eller thaismunk@gmail.com.

Introduktion: The Beat goes on...

Jeg har haft lidt svært ved at finde en klar definition på hvad det var jeg ville med Beat City, men jeg tror grundlæggende at jeg ville formidle en bestemt stemning, som jeg har følt den. En følelse af rastløshed, af at uanset hvad man gør, kan man ikke komme til at passe helt ind i det etablerede samfund. Uanset hvad, så vil man være lidt udenfor. Men når man er udenfor kan man kigge ind, hvilket gør at man muligvis får et anderledes indblik i livet og samfundet end man ellers ville have gjort.

Scenariet handler kort fortalt om en gruppe venner og deres rejser rundt i den vestlige verden i en søgen efter en anden mening med livet end den, der tilbydes dem af det offentlige samfund. Denne mening er på en eller anden måde blevet til en urban myte om et sted, Beat City. Tænk en meget vestlig opfattelse af Niravana. Alle karakterne har en ide om dette sted. De ved ikke hvad det er, men det symboliserer en mulighed for at være den de er, uden at folk ser skævt til dem. En mulighed for at finde indre fred og en følelse af at deres liv giver mening.

Scenariet opstod en tidlig søndag morgen i november 2005, hvor jeg stod i Ringkøbing efter en overstået juleweekend og var smadret. Jeg vidste at der ikke ventede mig andet end en lang og besværlig rejse hjem, hvor mine lektier og min elendige, kun halvvejs færdige historieopgave ventede på mig. Men mens jeg gik rundt og gloede på Ringkøbing, som for øvrigt er en ganske fabelagtig grim by, faldt jeg over noget graffiti på undersiden af en bro. Og mens solen skinnede for første gang den dag, kiggede jeg på de forvredne bogstaver på hver side, hvor der stod BREATHE og HATE. Det slog mig som et meget markant udtryk for kraftige følelser og for selve det at leve, som næsten ikke kan rummes i vores tidsalder. Det hjalp mig ikke med hverken min overtræthed eller mine lektier, men jeg kunne ikke lade ideen være, selvom jeg ikke klart kunne definere hvad det var jeg ville. Jeg begyndte at samle tilfældige billeder i en mappe på min computer. Jeg fandt at ideen mindede om de amerikanske beatpoeter og deres søgen efter mening. På Fastaval 2007 lykkedes det mig så endeligt at definere ideen helt og finde ud af hvilken form jeg skulle have.

Mit udgangspunkt for scenariet er verdens første subkultur, den såkaldte "Beat Generation", der opstod i USA i tiden efter Anden Verdenskrig. Jeg har skrevet et kort appendiks for en forklaring af hvad denne gruppe mennesker stod for, hvis du er helt på bar bund. Hvis du ikke kender det til, bør du læse det nu, for ellers vil flere ting i scenariet virke forvirrende. I selve ordet "beat" ligger der to ting, dels det at være slået, "beaten", men også taktslaget fra rytmisk musik. Det er et vigtigt element i tankegangen og i scenariet. Derfor har jeg inkluderet et soundtrack. Brug hvad du kan fra det. Lyt gerne til noget musik, imens du læser scenariet. Find ud af hvilken musik, der passer bedst til din opfattelse af Beat City og brug det. Dit bud er lige så godt som mit. Musikken er meget blandet, da Beat City ikke foregår i en bestemt periode eller et bestemt sted. Jeg udleverer først soundtracket på Fastaval på grund af tekniske problemer med min computer.

Beat City er spilteknisk set et scenarie meget fokuseret på indlevelse i karakteren. Dette sker dels igennem selve temaet- hvad er meningen med livet?- og dels igennem nogen frustrationsteknikker. Man bliver som spiller tvunget til at spille de samme scener igen og igen, man bliver drevet træt. Når man søger efter meningen med livet igennem ens ekstrase, igennem kraftige følelser, når man næsten hele tiden skal spille en karakter, der er oppe og kører, kan man til sidst ikke mere. Man brænder ud på en eller anden måde. Man tager en overdosis, man sårer hinanden i rusens højde eller også løber man tør for spirituelt brændstof. Og netop ved at brænde ud kan man muligvis finde en slags mening med tilværelse. Eller også dør man af det, psykisk, spirituelt eller fysisk.

Og ja, jeg har tyvstjålet titlen fra the Raveonettes.

Inspiration: "On the Road" og "Dharma Bums" af Jack Kerouac, "Frank's Wild Years" af Tom Waits, "Howl and Other Poems" af Allan Ginsberg, "Folsom Prison Blues" af Johnny Cash, "Morrison Hotel" af the Doors, "Whip it out" af the Raveonettes, "The Piano Tribute to Iron Maiden" af Scott Lavender, og "Jobs Bog".

-Thais Laursen Munk,
Odense V, januar 2008

Form

Beat City handler som sagt om en søgen efter meningen med livet, efter noget, der gør livet værd at leve. Jeg følte ikke at jeg som forfatter kunne diktere noget scener eller et direkte historieforløb med scenariets temaer, højeste gøre udlevere nogen roller, som hverken kan eller vil passe ind i den etablerede verden og lidt inspiration til at fortælle deres egen og deres fælles historie. Beat City benytter sig af en forholdsvis fri form, hvor scenerne er arrangeret som en lille serie kort, i alt 26 kort. For nemhedens skyld har jeg valgt at kalde dem "Scenekort". Du tager som spilleder og vælger en antal scener af de scener, som jeg har skrevet. Jeg vil anbefale et antal imellem 11 og 13, men det er op til dig. Det skal tages med i overvejelserne at en scene godt kan vare meget kort tid. F.eks. kunne scenen "...og tryk da speederen i bund. Amen!" vare 2 minutter, hvor hver spiller beskriver sin spændte reaktion inden begyndelsen på en rejse, hvorefter karakteren ved ratten hamrer speederen i bund. Man trækker et scenekort, hvor der står en titel på. Eksempler kunne være "Indkøb på farten" eller "En beskidt lejlighed klokken 7:52". En af spillerne skal derefter definere indholdet af denne scene, hvor de er, hvad de laver, om der er nogen andre personer i scenen. Evtuelle bipersoner spilles som normalt af spillederen. Scenens indhold skal defineres kort og hurtigt. Det gør absolut ikke noget hvis scenerne kommer til at minde om hinanden! Når man har spillet bunken af scenekort igennem, blander man bunken og begynder forfra. En scene afsluttes enten af den spiller, som har defineret den eller af spillederen. Pas dog på at med at afslutte scenerne, spillerne skal helst selv have lov til at køre friløb. Det er ment som en nødløsning, hvis noget er ved at gå galt. Scenerne behøver ikke komme i kronologisk rækkefølge. Spillerne kunne f.eks, snakke om hvordan en af dem havde taget en overdosis og bagefter spille scenen, hvor vedkommende tager en overdosis. Fortællingen må gerne blive rodet. Det handler ikke om selv historien, det handler om oplevelsen af historien. Grunden til at scenerne skal defineres hurtigt er fordi jeg ønsker at scenariet bliver fortalt på en rablende, umiddelbart måde. Tænk "stream-of-consciousness" overført til rollespil. Især Jack Kerouac benyttede sig meget af denne teknik, som han kaldte for "Spontaneous Prose". Min tanke er at hvis man skal forsøge at fortælle om denne tilgang til livet i rollespil og om selve meningen med livet, bliver det nødt til at være umiddelbart, uden tanker om struktur eller senere spil.

Min tanke er at hvis spillerne bliver tvunget til at spille de samme scener, om og om igen vil der opstå en frustration, som er vigtig for tematikken. For den frustration er den som Kerouac oplevede. Denne frustration består i bund og grund af at hvis man konstant søger en anden mening med livet kører man træt. Man kan før eller siden ikke længere holde til at leve fuldt ud, hvor man konstant kører efter højdepunktet, at man ikke blot falder i linjen med den etablerede verden. Man brænder ud. Eksempler på dette kunne være Jack Kerouac, Jim Morrison, Kurt Cobain, Lord Byron, Janis Joplin, etc. Netop der kan man muligvis finde en løsning, en slags indsigt, men samtidig er prisen høj, hvis man fejler. Prisen er døden, enten i fysisk, psykisk eller spirituelt form. Dette har jeg forsøgt overført til rollespil igennem at man gennemgår de samme ting igen og igen. Dermed sker der det at spilleren begynder at kede sig, men pga de sociale forpligtelser ville han/hun blive. Tanken er dermed at spillerne før eller siden enten giver op, in-game eller off-game. Når de gør det eller når du har på fornemmelsen at de er på nippet til at gøre det skal de have en af De Sidste Scener (se nedenfor), som er designet til at afslutte historien. I den sidste scene er det meningen at spillerne sætter ord på deres frustration in-game og dermed også off-game. Dermed er gruppens historie forbi. Det eneste der mangler er spørgsmålene til spillerne om hvordan deres karaktere får samlet stumperne af deres liv op bagefter, og om det lykkes for dem. Tanken bag at frustrere spillerne er at de skal gennemgå forløbet, som Kerouac og ligesindede har gjort det. Det er mit forsøg på at give dem en oplevelse af at brænde ud i ens søgning efter mening.

Den historie som du skal fortælle sammen med spillerne er ikke realistisk, men heller ikke surrealistisk. Det bedste ord jeg har for det, er journalisten Hunter S. Thompsons udtryk gonzo. Dette skal forstås som en stærkt subjektiv vinkel på tingene, hvor forskellige opfattelser af tingene ikke nødvendigvis passer med hinanden. For eksempel kunne et par have meget forskellige opfattelser af hvordan de mødtes. Det betyder ikke at nogen af dem har endegyldigt ret, de opfattede bare situationen forskelligt. Samtidig er Beat City ikke bare et syretrip. Hvis ting begynder at være fuldstændig modstridende, duer det heller ikke.

Den fortælling, som jeg ligger ledetråd ud til i scenariet, kan foregå på stort set et

hvilket som helst tidspunkt fra sidste halvdel af 1940'erne til i dag, hvor som helst i den vestlige verden. Jeg betragter det ikke som vigtigt for historien, idet at den rastløshed, som er kernen i scenariets stemning, kan findes i forskellige former i hele denne periode overalt i den vestlige verden, ja næsten hele verden. Hvor og hvornår spillernes og din historie foregår, er deres eget valg. Om de vil specificere tid og sted, og om de gør det før de begynder scenariet eller under (f.eks. ved tilstedeværelsen af et CD-anlæg eller en computer) er deres valg. Det samme gælder for stedet.

De Sidste Scener

Scenariet slutter ikke før spillerne enten har givet op eller på en eller anden måde fundet Beat City. Hvordan de gør det/argumenter for at de har gjort det må være op til dem selv. Når de så har fundet Beat City eller givet op er det eneste, der mangler de fysiske og moralske tømmermænd. Spørgsmålet om hvordan de nu har det med hinanden og sig selv.

Udover de 26 almindelige scener er der 4 andre, som er De Sidste Scener. Når spillerne er lige ved at: have fået nok/ kyle papierne i hovedet på dig/smække med døren, skal de have en tilfældig en af scenerne. Den skal defineres i fælleskab af spillerne og kan kun afsluttes af dem alle sammen. Tanken er at spillerne her sætter ord på deres frustrationer, både in- og offgame. Den skal fungerer som en renselse.

Rollerne

Der er i alt fem roller i Beat City. De har alle et almindeligt fornavn og en titel. Titlen står på forsiden af hver karakter. Oprindeligt overvejede jeg bare at give dem titlerne, men jeg er endt med også at give dem navne for at lette spillet og gøre det mere naturligt. Titlerne beskriver rollernes kerne. De fem navne jeg har valgt, Jonathan, Phillip, Thomas, Jenny og Rebecca, kan alle sammen være enten amerikanske eller danske og skrevet så de er neutrale i forhold til tid og sted. Hver af karakterne ved noget om de andre karakterer, som de ikke selv ved. De har desuden hver en kunstform, en måde at udtrykke deres følelser om den etablerede verden. Alle karakterne er skrevet så de i høj grad ligger op til spillerens fortolkning. Der er ingen facitliste. "Salme" skal forstås i meget bred forstand og ikke nødvendigvis kristen. "Nålen" skal forstås som en form for kropsudsmykning,

tatovering eller piercing.

Titel	Navn	Viden om de andre:	Kunstform
Den Glemte Konduktør	Phillip	Ved at Jenny er gravid	Maleriet
Gangsterens Søn	Jonathan	Ved at Thomas stjal Rebbecas penge	Klaveret
Nattens Præst	Thomas	Ved at Jonathan forlød sin mor døende	Dramaet
Gråtøsen	Jenny	Ved at Rebecca skød Jonathans far	Nålen
Den Blinde Strømmer	Rebecca	Ved at Phillip udnyttede Thomas i rusen	Salmen

Hvordan man kører Beat City- en vejledning

Det vigtigste for det at køre Beat City er håndteringen af spillerne. En stor del af scenariet er overladt til spillerne og det vigtigste er din instruktion af dem inden scenariet begynder. Det vigtigste er at spillerne bliver klar over følgende:

1. Den spiller, der definerede indholdet af en scene, bestemmer selv hvornår en scene slutter.
2. De har ret til definere scenernes indhold, men spillederen må gerne fortolke på dette, f.eks. i forhold til hvordan bipersoner skal spilles.
3. Der er tale om brudt kronologi .
4. De har en samling kort kaldet Inspirationskort, som de må trække et af, hvis de går i stå. De må kun bruges en gang, så de skal bruges omhyggeligt.

Det vigtigste er dog også at spillerne ikke får noget at vide om hvornår og hvordan scenariet slutter. De skal ikke vide hvad det er de skal udsættes for i scenariet, de skal kun have en ide om hvordan. Hvis de spørger, skal de bare holdes hen uden et svar. "Det får I at vide senere. Spil!"

Et praktisk værktøj for Beat City er et ældgammel trick, som jeg kort vil nævne. Det er den klassiske "Hvordan har [din karakter] det med at kæresten er skredet/din hund er blevet skudt/din sidemand/global opvarmning?", hvor man stiller spilleren et spørgsmål for at få sat ord på nogen ting, så der ikke er nogen tvivl om hvorledes karakteren forholder sig til hvad der nu end er på spil. Det er en af styrkerne ved (b)ordrollespil og med fordel benyttes i afslutningen af scenariet, hvor karakterene

skal have sat ord på hvorledes de har det med deres liv, hinanden, etc.

Modtagelse af spillerne og opvarmning

Alt i denne sektion er kun foreslag fra min side om hvordan du kan tage imod spillerne, lave opvarmning og caste dem. Tag hvad du kan bruge og lad resten være.

- x Fortæl først selv, og lad derefter spillerne fortælle om deres erfaringer med ekstase, heriblandt stoffer og alkohol. Det vil være grænseoverskridende for nogen og giver spillerne og dig en fornemmelse af hvilket niveau spillerne hvert især ligger på. Det skal samtidig også gøres så det ikke bare bliver platte fuldemandshistorier.
- x Tag nogen små stykker papir og skriv forskellige ord på dem ligesom scenerne i scenariet. F.eks. kunne man lave små scener med inspiration fra Fastaval, hvor der så ville stå "Info", "Bartelt", "Hvem er generalen egentlig?", etc. Dermed kan du introducere folk til scenariets form, hvor de hurtigt skal definere en scenens indhold (i eksemplet med Fastaval kunne de så passende spille dem selv).
- x I forhold til casting, har jeg ikke noget endeligt svar på hvad der vil virke bedst. Du kan lade spillerne vælge efter forside, fortælle lidt mere om karakterne og lade spillerne vælge ud fra det eller bare uddele dem, som du har lyst til. Gangsterens Søn kan være en fin karakter til en eventuel ung/usikker spiller, da hans karakter er forholdsvis lige ud af landevejen og usikker bagved facaden.
- x Tag alle undtagen udenfor og tal om den sidste karakter. Dermed kan du få en ide om hvordan gruppens dynamik kommer til at virke.

Spørgsmålet om debriefing

Jeg er modstander af tanken om en debriefing i Beat City, fordi jeg mener at scenariet skal køres således at en debriefing ikke er nødvendig. Pointerne i scenariet skal komme frem uden at de direkte bliver forklaret til spillerne. Målet med scenariet er afgjort at en debriefing ikke er nødvendig, kun en evaluering.

Appendix I: The beat generation

Pointen med dette afsnit er ikke at give dig en litteraturhistorisk gennemgang af "The Beat Generation". Det er at give dig den viden, som er nødvendig for at køre scenariet. Jeg læser ikke litteraturvidenskab og vil derfor ikke gøre krav på nogen form for ekspertise, som jeg ikke har. Alt i dette afsnit er derfor skrevet ud fra min egen forståelse og fortolkning.

"The Beat Generation" er et udtryk skabt af Jack Kerouac (født Jean-Louis Lebris de Kerouac, 1922-1969) i 1948 som en beskrivelse af generationen, der levede i USA under og efter Depressionen og Anden Verdenskrig. Kerouac var selv meget inspireret af "the Lost Generation", et udtryk for generationen før, der havde levet igennem Første Verdenskrig og som havde mistet troen på teknologien og på mennesket. For dem handlede det om verden, om de store ideologier og hvordan de virkede eller ikke virkede. Kerouac opfandt begrebet til at beskrive sin egen generation. Her handlede det ikke om ideologi og politik, men om spiritualitet og filosofi. "The Lost Generation" var faret vild, hvor de måtte famle sig frem i blinde. "The Beat Generation" derimod var slået. De havde kæmpet i 2 verdenskrig, de havde vundet...og hvad så? For hovedparten af USA blev svaret på "og hvad så?" Eisenhower's trygge 50'ere USA, hvor produktionen steg og steg og hvor flere og flere amerikanere blev rigere og rigere. Nogen tilføjede MacCharthys paranoia og kommunist-forstrækkelse. For nogen få var dette ikke godt nok. Det var faktisk slet ikke godt på nogen måde. For dem var den voksende materialisme tom og hul. Det var disse mennesker, som Kerouac døbte "the Beat Generation". Det var dels en gruppe venner (Kerouac og hans omgangskreds) og dels en større litterær bevægelse/subkultur (et eksempel kunne være Charles Bukowski). Det centrale er at man skriver om selve livet og det at leve. Man skriver om skønhed, om ens samtid og om en selv. Man skriver ikke efter faste rytmer og mønstre, man skriver ikke efter den gængse opfattelse af hvad en historie/novelle/roman er og bør være. Hovedeksemplerne er Kerouacs "On the Road", Allen Ginsbergs "Howl and Other Poems" og William Burroughs' "Naked Lunch". De tre bøger personificer hver især nogen af de nye teknikker eller idealer. Kerouac skrev efter sigende udkastet til "On the Road" på tre uger. Han skrev den på en masse stykker papir, tapet sammen en lang skriftrulle (den eksisterer stadigvæk på). Den var rablende, en nedskrivning

af en tankestrøm og omhandlede Kerouacs rejser rundt i USA og dermed hans ømme punkter med det USA han levede i. Den var selvbiografisk og var egentlig skrevet i 1951 med originaltitlen "The Beat Generation", men udkom først i 1957. "Naked Lunch" fra 1959 er den mest kendte bog af William Burroughs og hans teknik kaldet "cut-up". Burroughs mente at det var muligt at klippe en tekst i stykker, blande stykkerne og derefter læse den. Ved at gøre dette ville man få en specielt indsigt i teksten, man ville forstå den på et underbevidst niveau. Kapitlerne i "Naked Lunch" kan læse uafhængigt af hinanden og i blandet rækkefølge. "Howl and Other Poems" fra 1956 var Ginsbergs debut. I "Howl", et langt episk digt om hans ligesindede, gjorde han op med materialismen og udforskede sin egen homoseksualitet. Digtet var meget rigt på symboler, "beskidte ord", og referencer til alskens former for myter, religioner, etc. Det var både et episk digt, med rødder helt tilbage til Homer, og dels var det nyt, i form af dets emne, Ginsbergs brug af ord og hans kritik af det etablerede samfund. Hans indledning opsummerede "the beat generation" og hvorledes det gik dem. "I saw the best minds of my generation, destroyed by madness".

Appendix II: Scenekort

Indkøb på farten

En beskidt lejlighed klokken 7:52

En forladt kontorbygning

Vejen badet i regn

Fyldte togskiner. Mennesker?

Teateret vi engang kom i

Et vigtigt stop

Café med poesi

Baren, der ikke var som de andre barer

En stille tur i naturen

"Skulle vi ikke...?"

Regnen pisker mod vinduerne

"I aften gider vi sgu ikke..."

Lidt om livet uden armbåndsur

"Velkommen til Babylon, baby!"

En glemt bog

"Hvor er vi henne?"

"Tage mig et arbejde? Hvorfor?!?"

En helt ny bil!

"Egentlig burde vi jo..."

En solopgang i skæret af kemikalier.

Sort er natten, mange er stjernerne

"...og tryk da speederen i bund. Amen!"

Hvor meget skal man tage for at tage en overdosis?

"Hvorfor har du ikke sagt det før?"

Tilfældige lyder fra radioen.

De Sidste Scener

"Hvor er Beat City?"

"Hvorfor forsætter vi?"

"Hvad er Beat City?"

"Finder vi nogensinde Beat City?"

Appendix III: Inspirationskort

"Two roads diverged in a wood, and I – I took the one less traveled by, And that has made all the difference." -Robert Frost

Over skyerne er himlen altid blå.

"It no longer makes me cry and die and tear myself to see her go because everything goes away from me like that now – girls, visions, anything, just in the same way and forever and I accept lostness forever." - Visions of Cody, Jack Kerouac

I consider myself a road man for the lords of karma. - Hunter S. Thompson

Selv en rejse på tusind mil begynder med ét skridt. -Lao-Tse

"Drove all night, came at dawn to a warm and misty place. Barking dogs and the sound of running water. "Thomerson Charlie", I said. "What?" "That's the name of this town." - Naked Lunch, Burroughs

"Well, I thought. This is how the world works. **All energy flows according to the whims of the Great Magnet.** What a fool I was to defy him. He knew. He knew all along."- Fear and Loathing in Las Vegas, Hunter S. Thompson

"En latter koster mindre end elektrisk strøm - og lyser mere op." -Anonym

"Livet er det, der sker, mens du har travlt med at lægge andre planer." -John Lennon

"In the company of best friends, there is never enough wine."

Jeg skriver sjove digte. Jeg skriver også triste. De første læser andre folk. Selv læser jeg de sidste.

"Vil man tro mig? Jeg ved det ikke. Når alt kommer til alt, betyder det kun lidt." -En verdensomsejling under havet, Jules Verne

"De mennesker som har fået mest ud af livet, er ikke dem, som har levet i hundrede år, men dem, som har levet hvert minut." -Colette

"Poetry is not an expression of the party line. It's that time of night, lying in bed, thinking what you really think, making the private world public, that's what the poet does." -Allen Ginsberg

"There couldn't be a society of people who didn't dream. They'd be dead in two weeks." - William Burroughs

I feel guilty for being a member of the human race.- Big Sur, Jack Kerouac

What is the feeling when you're driving away from people and they recede on the plain till you see their specks dispersing? – it's the too huge world vaulting us, and it's good-by. But we lean forward to the next crazy venture beneath the skies.- On The Road, Jack Kerouac

Appendix IV: Spilpersoner

GANGSTERENS SØN

Jeg ved ikke helt hvornår det begyndte.

De kaldte mig "Al Capone" i skolen. Jeg har vel næsten altid vidst det. Vi talte bare ikke om det derhjemme. Mor spurgte aldrig far om han havde haft en god dag. Men selvom jeg vidste det, var det ikke fordi at der sådan var spor efter det. Jo, far var af og til væk i meget lang tid, mens han var i fængsel, men ellers har jeg næsten aldrig set noget til det. Der kom af og til specielle folk på besøg, men det var kun da jeg så ham sent den aften at jeg direkte blev konfronteret med det. Det var sent en aften imellem jul og nytår, hvor jeg kom hjem fra en fest, en fest som de plejer at være. En fest som jeg har set dem i tonsvis, hvor de alle var ens, hvor nogen blev for fulde, hvor nogen endte i sengen sammen, hvor stedet lignede en slagmark bagefter.

Han stod på badeværelset, da jeg skulle ind og børste tænder. Jeg lagde ikke mærke til det med det samme, jeg kiggede af en eller anden grund på vores forgyldte vandhaner, på vores store badekar, på vores dyre frottehåndklæder...indtil jeg opdagede at min far stod og vaskede sine hænder. Vandet fald ned i håndvasken, sæben skummede, mens min far vaskede sine hænder rene for blod. Han kiggede ikke på mig. Han kiggede bare ned i vasken og skyllede det røde skum ned i afløbet. Han gjorde sig stor umage med at sørge for at der ikke kom pletter på håndklædet. Inden han gik mumlede han noget om at nu kunne jeg komme til og han håbede at jeg havde haft det sjovt.

Jonathan er søn af en storbygangster. Jonathan er en pacifist bevæbnet til tænderne, med en springkniv inden for vesten, et knojern i bukselommen og en lille pistol i bukselimmenen. Jonathan spiller klaver så godt at Mozart ville nikke anerkendende. Men Jonathan kan ikke næsten regne, læser meget langsomt og er stærkt ordblind.

De spurgte mig om mit nytårsforsæt var altid at være velklædt, da vi kom tilbage til skolen i januar. Jeg havde brugt de alle de mange penge jeg havde fået i julegave til at købe tøj og sko. Brune og sorte lædersko, sorte og hvide skjorter, alle mulige slags slips, veste i silke, flere nålestribe jakkesæt, lækre frakker i uld og tre hatte, en blå, en sort, en brun. Jeg var træt af skolen, kunne ikke finde ud af noget som helst. Jeg ved ikke helt hvorfor. Måske fordi jeg skammede mig over hvad min far havde lavet. Måske fordi jeg ikke gjorde. Jeg ved det egentlig ikke. Og inden jeg havde set mig om,

var han død, skudt ned af politiet en kold morgen i november. Jeg vågnede op, så dug på ruden, mærkede den kolde luft mod min krop og hørte ringeklokken nedenuden. Jeg så politimanden gå senere, sammensunket, mens min mor var tavs. Det blev hun ved med at være, indtil jeg drog hjemmefra en tidlig forårmorgen.

Jonathan er en modsætning hele vejen igennem. Og han har det som regel sådan at han gerne vil have tingene til at være overskuelige. Et klaver eller et flygel er overskueligt. Det var skolen ikke, det er forhold ikke. En flaske whiskey eller en dosis amfetamin er overskueligt. Kaos er overskueligt. Man koncentrerer sig bare om en ting og glemmer resten. Ved orden skal man have styr på flere ting.

Jeg har kun spillet en koncert, som egentlig ikke var en koncert, det var bare mig der øvede mig. Jeg sad på en gammelt scene i en slidt bygning, hvor der var alskens ting, selv-hjælp-grupper for alkoholikere og narkomaner, korsang, troende folk med ild i øjnene, der forsøgte at sprede denne Hellige Ild til andre inden de brændte ud og folk, der bare sad og snakkede rundt om kaffemaskinerne. Stedet var stort set selvforsynende, byrådet gav dem lidt penge. Jeg havde fundet en scene engang, hvor jeg var kommet forbi, uden nogen egentlig grund, ville vist bare vide hvad der var derinde. Jeg så lyset skinne i det slidte klaver. De andre fandt mig der, mens jeg sad og spillede, improviserede over alle de følelser, som jeg havde set, følt og mærke strømme ud af andre der. Et tomt lokale og et klaver er perfekt, man kan fyde hele lokalet ud med følelser og hvis andre træder ind, oplever de en tsunami af følelser, der vælter hen over dem i en sådan grad at de nærmest glemmer sig selv.

Jonathan er en vred ung mand. Han er vred på sin far, som han aldrig fik gjort op med. Det kan stadigvæk holde ham vågen. Mest fordi han ikke ved hvordan han ville forholde sig til det. Jonathan er en mand formet af skam og stolthed. Det er derfor han aldrig gået uden at have sin hat med sig eller være klædt i jakkesæt. Det skal virke som om han har styr på alt. Derfor undgår han ansvar, uanset slagsen. For så ville facaden krakelere.

Jenny var en af mine venner. Faktisk før vi mødte nogen af de andre. Vi havde kendt hinanden i så lang tid at ingen af os kan huske hvordan vi mødte hinanden. Men det blev alt sammen anderledes efter at vi mødte de andre. Så var det næsten som om vores bekendskab blev genfødt. Før var hun bare en af mine venner, men efter at vi

mødte de andre følte jeg mig ansvarlig for hende. Hun er den eneste jeg nogensinde har følt mig bare en smule ansvarlig overfor. Jeg holder meget af hende.

Thomas og jeg er en slags brødre. Det var vi i hvert fald et kort øjeblik, første gang vi mødte hinanden. Jeg havde drukket en kvart flaske whiskey og endnu mere gin, hvorefter jeg konstaterede at jeg var pianist og at han var forfatter. Jeg kunne knap nok stå på benene, men jeg havde ikke desto mindre ret. Thomas og jeg inspirerer hinanden. Jeg kan godt lide ham, han forstår mig ret godt. Phillip...er flink nok, men jeg er lidt bange for ham. Han er en meget ansvarsfuld mand. Så er der Rebbecca. Hun er lidt specie og jeg har faktisk aldrig snakket alene med hende, hvor det kun var os to, men hun virker meget flink. Jeg har tit overvejet at fortælle hende at Thomas stjal hendes penge morgenen efter de mødtes. Jeg tror at de begge to har glemt det, det var i de uger hvor vi første gang prøvede LSD, det gik ret vildt for sig. Jeg så hende ligge og sove oppe i Thomas' lejlighed, mens jeg var oppe og hente en halv flaske whiskey. Hun er meget smuk.

Beat City er for mig et rum uden dører med et klaver. Det er tanken om....noget overskueligt.

Nattens præst

Da jeg trådte ind i min bedstefars gamle antikvariatforretning og fik at vide at jeg havde arvet det hele, åbenbarede Himlen sig for mig. Alle de gamle bøger, alt fra Vergil til Dr. Jekyll og Mr. Hyde til min yndlingsbog, Moby Dick. En verden af fantasi, eventyr og gys.

Thomas' far døde i krig da Thomas var meget lille. Mens hans mor arbejdede, tog bedstefaderen sig af sin sønnesøn. Han lod Thomas trisse rundt i antikvariatet, sørgede først for at han kom til at læse Skatteøen, bagefter Greven af Monte Cristo og senere de mere tunge ting, som Krig og Fred, Den Guddommelige Komedie og Aeniden. Thomas slugte det hele rådt.

Mennesket kan kun være helt og aldels frit i sine drømme. Det er kun et spørgsmål om at åbne de rigtige døre. Frihed. Prøv at smage på ordet. Det lugter af krudt og kugler, af frihedens træ, vandet med tyranners og modige frihedskæmperers blod. Men for mig er det et spørgsmål om drømme. I vores verden, i storbyens lys, er folk kun frie, mens de drømmer. Ellers er de slaver til deres dagjobs, til deres gæld, til deres månedlige betalinger. Hvis man vil være helt og aldels fri må man leve sine drømmer ud.

Thomas har altid været en drømmer med begge ben på jorden. På trods af at han mere eller mindre har boet i et bibliotek, har Thomas ingen problemer med at føre sig frem i natten, at omgå det modsatte køn eller at håndtere stoffer. På trods af han egentlig ikke er specielt interesseret i det modsatte køn eller i stofferne som sådan. De er bare krydderi.

Man kan ikke være kreativ uden også at være destruktiv. Det er det, der driver mig. Sulten. Det er derfor jeg bliver ved med at genlæse "Moby Dick". Omgivelserne er trøsteløse og de liv, der leves, leves igennem sulten. Sulten efter at fange den hvide hval. Første gang jeg havde læst den bog, drømte jeg om Moby Dick. Jeg følte vinden imod mit ansigt, kunne lugte saltet og havet, kunne smage den billige spiritus og beskøjterne. Siden har jeg aldrig kunne sove uden at drømme.

For Thomas er det vigtigste Kaos og hvorledes Kaos fungerer. For de fleste mennesker er Kaos noget farlig, noget som man bør passe på med, hvor man kan miste kontrollen. Kontrol har aldrig været vigtigt for Thomas, men Thomas kan

også håndtere Kaos på en anden måde, som var han øjet i orkanen.

Da jeg første gang mødte Jonathan var til en fest, hvor han var sanseløst beruset og knap nok kunne stå på benene. Ikke at det påvirkede hans måde at tale på særlig meget. Vi vekslede et par få ord og pludselig kendt vi hinanden. "Jeg spiller klaver. Og du skriver dramaer." Jeg var selv påvirket af amfetamin og gloede tomt på ham. "Nej, jeg skriver ikke noget." Han trak på skuldrene og rettede på sit slips. "Det ville jeg ikke være så sikker på." Samme aften satte jeg mig ned og skrev en kort komedie. Da jeg rejste mig fra bordet, opdagede jeg at jeg havde kraftigt næseblod og knap nok kunne stå på benene af dehydrering. Jonathan inspirerer mig. Også selvom han ikke har noget mål. Måske fordi han ikke har noget mål udover at spille, hvilket han gør guddommeligt. Han forlod sin mor døende. Han ringede til mig for at høre om vi ikke skulle tage på en tur, hvor jeg hørte hende snakke i baggrunden. Da jeg hentede ham, skulle jeg lige hente noget indenfor, hvor jeg fandt hans mor død af et hjerteslag. Jeg spurgte til hende, om hvordan hun havde det, da jeg kom ud til Jonathan igen. Han trak bare på skuldrene og sagde at hun vistnok var lidt trist over at hans far var død. Det var tydeligt at han ikke var klar over hvad han havde gjort.

Thomas går, mere eller mindre, på universitetet, hvor han beskæftiger sig med litteratur og historie. Han har ry for at være kætterisk i sin tilgang til fagene, ja stort set til de fleste ting. Han er afhængig af historier og elsker at dreje ting i verden, for hans egen histories skyld. Det er hans indgangsvinkel til Beat City. Beat City ville for Thomas være et sted, hvor han kunne skabe de historier som han havde lyst til. En akse. Et fast punkt, hvorfra man kunne rykke verden.

Verden er ikke noget rart sted. Det har jeg altid vidst, men det blev lidt mere klart da jeg første gang mødte Rebecca. Hun sagde at hun var tidligere strømer, så jeg tilbød hende en sukkerknald med LSD. Hun sagde ja tak. Hun er den mest blide kvinde jeg nogensinde har taget og hun er min discipel. Jenny og jeg endte næsten også i sengen sammen første gang vi mødtes, men hun stoppede mig. Vi kan da trods alt tale nogenlunde sammen i dag, selvom hun er meget tilbageholdende. Hun er dygtig med en nål. Phillip...er på mange måder min modsætning, hvilket jeg er glad for. Han er betydelig mere viis end nogen os andre, han er klogere på livet. Jeg kan godt lide ham.

GRÅTØSEN

Engang var Jonathan min eneste ven. Også selvom jeg knap nok kan huske hvordan vi mødtes. Vi gik bare rundt og så på byen. Mest på de steder, hvor der var græs. Græsset var aldrig grønt, det var altid en falmet brun eller gråt. Denne lille smule liv i byen, altid på nippet til at dø....af en eller anden grund gav det mening for mig.

Jenny er vokset op i en pæn familie. Og Jenny er selv utrolig pæn, men hun var det på en anden måde end sin familie. Hun ville danse, synge, lege og råbe. Men det måtte hun ikke og derfor blev hun bitter og vred. Hun vendte det hele indad. Først var hun vred og bitter, så blev hun trist og tilsidst blev hun bare træt.

Jeg har egentlig altid undret mig over hvorfor Jonathan og jeg ikke havde snakket mere sammen før vi mødte de andre. Vi var ellers venner på en eller anden måde. Jonathan er aldrig hjemme noget sted, det skulle da lige være ved et klaver. Jeg mødte ham bare her og der, i skolen, forskellige steder ude i byen, på biblioteket og i den gamle bygning. Det var en slags center for folk, der havde brug for hjælp, hvor frelste mennesker prøvede at frelse andre uanset om de ønskede det eller ej, hvor afhængige snakkede med andre afhængige om deres afhængighed, hvor der var kaffemaskiner. Der var altid nogen at snakke med, hvis man ellers gad det. Jonathan kom der egentlig bare for at spille. Jeg kom der for at mærke andre folks følelser.

Man kunne nemt få det indtryk at Jenny er apatisk, men det ville være en grov fejl. Selvom hun ofte virker ligeglad, er det et forsvar imod at give slip. For hun ved at hvis hun virkelig giver slip, er der stort set ingen ende på det. Det var derfor hun næsten var endt i seng med Thomas, det er derfor hun kun tager stoffer i mindre doser end de andre, det er derfor hun ikke stjæler biler længere. Næsten ikke i hvert fald.

Når jeg kigger mod vest, har jeg altid haft en oplevelse af at være et forkert sted. Sådan havde jeg det også den aften, hvor jeg stjal en bil for første gang. Det er så nemt at stjæle biler. Det er nemt at kortslutte dem. Det var nemt for mig som servitrice at stjæle folks nøgler. Jeg har arbejdet som servitrice, bibliotekar, picoline, ja, tilmed som sekretær. Jeg blev forulempet alle stederne.

Alle de forskellige jobs har været ligegyldige for Jenny. Det har været nødvendigt

for at have til dagen og vejen, til at kunne gå ud og se byens lys i natten. For at mødes med de andre. For at lede efter det sted, hvor hun var i kontakt med sine følelser. En tanke, et sted, en myte. Beat City. Om det så findes eller ej, så var det værd at lede efter. Det var værd at flygte fra dagligdagen. I flugten fandt Jenny sin frihed.

Mens jeg sidder og dagdrømmer på kontoret, ringer telefonen. Det er Phillip.”Jeg skulle høre fra de andre om du vil med på en tur?” Phillip kan jeg ikke blive klog på, men jeg tror at han har det modsat. Han er ældre end os andre, men det er klart ham, der tager flest stoffer. Når han tænder en cigar, kan man se mærkene på hans hænder efter et langt livs arbejde. Lige inden han sluger meskalinen, kan man se en stor viden om livet i hans øjne. Jonathan og jeg har kendt hinanden i lang tid. Han er et pjok, men et pjok med stil og han har ikke haft det nemt. Hans modstykke er endnu mere speciel. Thomas...

Problemet er netop at jeg ikke ved hvordan jeg skal forholde mig til nogen af dem. De er alle sammen mænd og jeg ved ikke hvordan jeg skal forholde mig til dem. Skal jeg være deres mor, deres søster, deres femme fatale? Thomas er det største problem der. Jeg var lige ved at ende i sengen med ham, overgive mig helt og aldels til ham. Og det tør jeg ikke, jeg vil have styr på mig selv. Problemet med Thomas er desuden at manden er gal. Det er af en grundene til at jeg holder ham lidt på afstand, selvom han interesserer mig (selvom jeg selvfølgelig ikke ved hvordan). Jeg har det nemmest med Jonathan, måske forbi vi kan sidde stille uden at vi behøver sige noget.

Rebecca derimod....hende kan jeg lide. Hun har haft mange af de ting, som jeg kun har kunne drømme om. En mening med sit liv, mål og en klar holdning i forhold til mænd. Hvor jeg stadigvæk leder efter det, blev alle disse ting taget fra hende. En stor ironi.

Næsten lige så stor som det faktum at hun ofte sidder overfor sønnen til den mand hun engang skød ned en kold novembermorgen. Jonathan ringede til mig og fortalte mig det den morgen. Hans stemme var helt rolig, nok mest fordi han ikke vidste hvordan han skulle forholde sig til det. Rebecca nævnte senere, efter et par gram kokain, hvordan, hvor og hvornår hun forlod tjenesten. I en ildkamp mellem bander en kold novembermorgen. Når stedet og datoen passer...så kræver det ikke specielt meget at regne ud. Jeg har ikke sagt det til Jonathan. Jeg synes han skulle finde ud

af hvordan han har det med sin far før jeg fortæller ham at han kender faderens morder. Men Rebecca og jeg fungerer ganske godt sammen.

For Jenny er de andre en velkommen pause fra dagligdagen, som hun i højere og højere grad er ved at forlade. De er inspiration til den kropsudsmykning, som hun dyrker udenfor arbejdet, til at tage nålen mellem fingeren og gå i gang.

Den glemte konduktør

Det vigtigste for mig har altid været arbejdet. Jeg ved egentlig ikke om jeg kan lide at arbejde, men det er det, der er gået mest tid med i mit liv. Jeg har arbejdet som murer, gjort rent, slæbt på et lager, kørt lastbil, sorteret post og været konduktør. Mine hænder er garvede og ru, jeg er næsten undervægtig og jeg kan mærke begyndelsen til nedslidningen. Men den bliver aldrig til mere end en begyndelse. I forhold til hvad jeg har oplevet indtil videre, er jeg kun ærgerlig over at mit livs vendepunkt var så...hverdagsagtigt. Jeg havde taget en blind passagerer på toget, da jeg af ukendte grunde pludselig kom i tvivl om hvorfor han havde gjort det. Da jeg så spurgte ham, svarede han mig at han altid gjorde det for at få sit liv til at være mere spændende. Jeg lod ham gå og satte mig op forrest i toget, hvor jeg kiggede på landskabet, der gled forbi. Lidt senere stoppede vi fordi der var en pumpe i toget, der var gået løs. Det var en standart reparation, den slags sker tit for gamle, slidte tog. Men da toget satte sig i bevægelse to minutter senere var jeg ikke på det. Mens lyden af dets hvinenende led gav genlyd mod de mange træer rundt om banen, hørte jeg stort set kun lyden af mine skridt imod grusset. Lidt senere var jeg på vej nord, som blind passager på et godstog. Det jeg især godt kunne lide var at vågne op og befinde mig et helt andet sted. Omgivelserne var helt anderledes end før. Senere fik jeg det lidt blandet med det, fordi jeg ikke kunne vænne mig til at falde i søvn og vågne op det samme sted. Noget jeg er blevet glad for, efter at jeg holdt op med at arbejde, er at jeg har fået større muligheder for at omgås andre. Jeg var meget ensom som konduktør...eller som murer, chauffør eller postsorterer. Man havde næsten ikke noget at snakke med andre mennesker om. Når to blinde passagerer møder hinanden på et tog, helst et godstog har de noget at snakke om. Jeg havde ikke troet at jeg skulle have min seksuelle debut på et tog...men det var der hvor jeg lærte at være mig selv og give slip. Ikke altid have kontrol over alting, der sker rundt om mig og inden i mig. Det var der, hvor jeg indså at jeg er lige så tiltrukket af mænd, som jeg er af kvinder.

Phillip ved ikke helt hvornår han holdt op med at arbejde. Han ved bare at friheden kaldte. Og frihed er en meget overvældende ting. Derfor føles tiden i frihed som længere end tiden som konduktør, som lagerarbejder, som postsorterer eller som murer.

Den største grænse var for mig da jeg hoppede over hegnet ind til godstogene. Jeg fik et par flænger og mit tøj blev lidt revet, men jeg landede på fødderne på den

anden side. Jeg kunne mærke hvordan solen skinnede mere på den anden side. Den varmede mig op, hele vejen igennem. Jeg så lyset da jeg sneg mig ind på togenes holdeplads og tog afsted uden at vide hvor jeg ville ende. Siden da, har jeg aldrig kunne nærme mig det med en undtagelse. Heroin.

Nogen vil mene at Phillip er en taber, er en bums. Og det er han sådan set også. Men han er stolt af det for han opdagede hvor meget fantastisk Vejen er i forhold til et almindeligt job. Det var på Vejen at han fandt en gammel skarpladt revolver. Det var på vejen at han fandt forskellige paperbacks, som han opbevarede i den slidte rygsæk, som han fandt i en slidt passagervogn, efterladt på et endespor, fuldstændig overmalet af galninge. Det var på vejen at han begyndte at male.

Det jeg næstbedst kunne lide af alle de jobs jeg har haft, var det at sorterer på postkontoret. For af og til var der post, som havnede i den dyng af post vi ikke kunne aflevere. Den blev lagt ind på et lager, hvor man kunne læse den. Det var egentlig ulovligt....men den slags har jeg aldrig gået så meget op i. Folk skrev breve til deres afdøde ægtefælle, til den usynlige ven de havde haft som barn, breve til Gud. De skrev for at give udtryk for deres længsel, noget de ikke kunne leve ud selv. Jeg håber virkelig at det hjalp dem.

Phillip vandrede ind i byen for flere år tilbage. Han stødte ind i Thomas på hovedgaden, hvor Thomas læste højt af Illiaden for duerne, mens han fodrede dem. Phillip satte sig ned, lyttede og inden længe var de nået til en fælles forståelse.

Thomas virker umiddelbart meget flink, men det tror jeg egentlig ikke han er. Han er afhængig af historier og hvis det kom til det, ville han ofre andre mennesker, hvis det gjorde historien i hans liv bedre. Han ville kunne finde på hvad som helst, hjælpe folk eller ignorere dem, hvis de ikke var vigtige nok. Der har jeg det selv sådan at stemningerne nok skal komme til mig af sig selv, så jeg kan omsætte dem til malerier. Så hvis andre mennesker ikke blander sig i mit liv, skal jeg gladelig lade dem være i fred. Det er min tanke om Beat City, hvor end det skulle være. Et vindomblæst nedslidt sted, hvor folk kan være dem selv.

Jonathan og Jenny. Det lyder måske som et umage par, men i virkeligheden er det en sindsforvirret knægt og et skjult ammonitionslager forklædt som en ung kvinde. Thomas fortalte mig om Jonathan og hans far. Jonathan fik alt hvad han pegede på

fra sin kriminelle far, undtagen kærlighed. Det er vel derfor han har kastet sin egen kærlighed over klaveret og nålestribe jakkesæt. Jeg tror egentlig at han mener det godt, men han er for bange for ansvar. For det første han skal tage ansvar for hvordan han har det med hans far. Og det hverken kan eller vil jeg hjælpe ham med, på trods af at jeg godt kan lide ham. Jenny....Jenny er gravid, noget hun nok ikke selv har lyst til at få at vide. Den aften, hvor vi prøvede meskalin for første gang, forlod hun os i et stykke tid. Hun kom tilbage og var lige ved at græde, lidt usædvanligt for hende, hun skjuler eller som regel hendes følelser. De andre var for langt væk, så jeg spurgte hende om hvad der var galt. Hun svarede at hun havde fundet ud af at hun var gravid. Næste dag spurgte hun os hvad der var sket aftenen før. Det kunne ingen af de andre huske og jeg sagde ikke noget. Jeg ville vel beskytte hende, for jeg holder meget af hende, næsten som var hun min datter. Rebecca..er en god ven, som jeg gerne lytter til. Hun var lige ved sit livs mål, da det gik galt.

Den Blinde Strømer

Jeg har et billede af Justitia tatoveret på hoften.

Rebbeca besluttede sig for at gå ind i politiet, da hun var 12. Hun arbejdede dedikeret på at komme i god form, gjorde noget ud af sine skolegang og lærte selv-forsvar. Hun klarede sig fremragende på politiskolen, fik ros når hun var i praktik, og kom igennem sin eksamen uden antydningen af problemer. 14 års hårdt arbejde, alt sammen fuldstændig spildt.

Når jeg huskede tilbage var det virkelig naivt. Men da jeg så manden med den sorte hue løbe ud af banken, gav det meget sig selv. Lyset, der blinkede i hans sorte pistol. Og 11 år senere fik jeg selv en magen til. Det eneste jeg kan huske er at jeg ikke ville have at "manden på gaden" skulle udsættes for den slags. Jeg følte en stor trang til beskytte folk fra overgreb. Den trang voksede og voksede, mens jeg blev voksen. Og nu ved jeg ikke hvor jeg skal gøre af den. Jeg ved ikke om den overhovedet er der længere.

Rebbeca var 25 og havde haft 1 års jubilæum i tjenesten, da hun blev skudt ned en koldt november-morgen. Hun husker ikke selv særlig meget af det. Der var et opkaldt på grund af et slagsmål imellem to bander, der havde udviklet sig til en ildkamp. Hun kan bare huske den gamle politimand, der trak hende væk og det røde spor på cementen, som hun trak efter sig.

"Velkommen til junglen", sagde de til mig, da jeg første gang trådte ud på asfalten iført støvler, uniform og en ni millimeters. Det var den samme størrelse som de tre stykker bly, som de gravede ud af hovedet på mig. Jeg kunne knap nok se, da jeg vågnede op af narkosen. En blind strømmer. Det kunne have været verdens sjoveste vittighed. Jeg har fået noget af synet tilbage og en medalje. For tapperhed i tjenesten. Jeg får allergi af at røre ved den. Så jeg drev rundt i byen med solbriller, stok og min pension, uden rigtig at vide hvad jeg skulle give mig til. Det ændrede sig, da jeg mødte Thomas.

Rebbeca manglede en mening med sit liv. Hun havde set hvad andre tidligere politimænd lavede, ting som at være sikkerhedsvagter, privatdetektiver, lokalpolitikere eller rigtige pensionister. Rebbeca enten kunne eller ville ikke begynde på noget af det. Hendes syn var blevet bedre, men kun lige godt nok til at

hun kan klare sig uden stokken.

Thomas sad på en trappesten, badet i lyset fra månen, lyset fra gadelampen, lyset fra bilerne på vejen og lyset fra byen, med en sukkerknald mellem tænderne. Jeg kunne lugte at den var overhældt med LSD. "Jeg er altså tidligere betjent." Han så op og smilte...flabet. "Nå. Vil du have en magen til?" Jeg ved stadigvæk ikke hvordan han fik mig til at sige ja tak. Men jeg satte mig ned ved siden af ham og gik igennem døren. Han åbnede en dør inden i mit sind. Bag døren fandt jeg en anden version af Thomas. Lige så smuk, men klædt i en kåbe, halvt sort og halvt hvid, og med askegrå vinger. Han har inspireret mig meget, hjulpet mig med at give slip.

Da Rebbecca vågnede dagen efter havde Thomas forladt lejligheden. Hun gik ud for at mærke solen og gik ind i..måske var det en synagoge, måske var det en kirke ved siden af. Rebbecca kunne ikke se det. Der var en højtidlig stemning, selvom der kun var hende. Det var der Rebbecca opdagede at hun var glad for salmer og hun var faktisk forholdsvis god til det.

Salmerne kommer let til mig. En hyldest sang til...hvad der nu end skal hyldes. Mange mener at det altid skal handle om Gud. For mig handler det om det guddommelige, i hvilken form det nu måtte tage, om det er menneskeskabt eller ej. Og jeg er åbenbart blevet bedre til at formulere den slags efter at jeg mistede det meste af synet. Måske er det også for at stille Sulten. Jeg er altid sulten. Det har jeg været lige siden jeg vågnede op i sengen. Jonathan er også altid sulten, men jeg ved ikke hvorfor. Men det er han nødt til at være, ellers ville han ikke spille klaver til han knap nok kunne stå op eller altid være velklædt. Der er noget ved ham, som jeg ikke kan finde ud af. Jeg har aldrig snakket med ham, hvor det kun var os to. Det har jeg til gengæld med Phillip. Phillip er en af den slags personer, hvor man ikke er i tvivl om at han lytter og ikke bare venter på at det hans tur til at sige noget. Det er noget, som jeg har svært ved, men det er nemt at lytte til Phillip når han først er gået i gang. Han har lavet så meget forskelligt, men han lægger ikke noget i det. Han er flink, men han lever også livet begærligt. Det er først meget senere at jeg forstår hvad det var han egentlig gjorde, den aften. Han bar Thomas ind i et andet rum og ...jeg havde ikke regnet med det. Men jeg tror faktisk at det var frivilligt fra Thomas' side. Det mindede næsten om da Thomas og jeg mødtes første gang. Han var dygtig i sengen, den ros skal han have. Jenny...er farlig for sig selv. Jeg holder meget af

hende, vi er meget hinandens modsætninger. Hvor hun holder styr på sig selv for ikke at miste kontrol, har jeg altid haft kontrol og kan derfor give lidt mere slip.

Beat City...ville være at få mit syn igen. At få et mål i mit liv igen eller lære hvordan jeg kan leve uden et.